

FORMULE 1

FORMULE 1 bestaat 25 jaar! Om op gepaste wijze aandacht te schenken aan dit jubileum, blikken we in de loop van het seizoen regelmatig terug met mensen die een prominente rol hebben gespeeld bij dit magazine.

Hoewel hij vooral te horen is, is Ziggo-commentator Olav Mol het gezicht van de Formule 1 in Nederland. Jarenlang was hij columnist voor het tijdschrift dat dit jaar een kwarteeuw bestaat. "Als je een prater bent, is schrijven lastig doordat het langer duurt."

 Eelco den Boer

@EelcoF1nl

'Ik was verbaasd dat zoiets er kon komen'

 Peter van Egmond

De blauw-bloezen: Olav Mol en Jack Plooi voelen Pierre Gasly aan de tand.

W

at zijn jouw eerste herinneringen aan het magazine?

"Ik was sowieso verbaasd dat zoiets er kon komen. Formule 1 was wel op televisie te zien, *Autovisie* schreef erover en ook de kranten

natuurlijk, maar om daar nou een blad van te maken... Daar was ik niet op gekomen. De oprichters nodigden me uit om langs te

komen, dus ging ik naar Utrecht. Ik kwam uit bij een huis dat volgens mij onmogelijk goed kon zijn, maar dat was het wel. De eerste keer was het nog te overzien, later stond alles vol bladen, dozen en apparatuur. Het was echt lachwekkend. Je hoefde ook niet voor tien uur 's ochtends af te spreken, want het waren gewoon studenten. Mijn eerste columns tikte ik nog op een type-machine en faxte ik dan naar ze toe. Dat ging al wel vrij snel over in e-mails via de computer. Het was net de omslagtijd dat internet en mobiele telefonie opkwamen: van een baksteen naar een halve baksteen. Het was pionieren, supergrappig."

Is dat ook waarom je mee bent gaan werken: omdat je benieuwd was waar het toe zou leiden?

"Ja, maar ook omdat, en dat had ik nog nooit meegemaakt, een partij bereid was mij een x-bedrag te betalen om een column te schrijven. Ik werkte voor mezelf, wat het makkelijker maakte om naast mijn normale werk er nog een opdrachtgever bij te hebben. Het rare was dat ik altijd moeite had met schrijven. Als je een prater bent, is schrijven lastiger doordat het langer duurt. Maar het sprak de lezers aan, omdat het een andere vorm van columns was. Ik vertelde gewoon een verhaal, maar dan opgeschreven. De ene keer was het makkelijker dan de andere."

▲ Olav Mol draait al een paar jaar langer mee dan dit blad: hij startte in 1991.

Op dat moment had je waarschijnlijk niet gedacht dat het blad een blijvertje zou worden. De Formule 1 was immers nog helemaal niet zo groot in Nederland. “Het groeide echt mee, wat samenhang met de populariteit van Jos Verstappen. Via zijn fanclub haalden ze veel abonnees binnen. Marketingtechnisch deden ze het gewoon goed. Wat ik inhoudelijk heel sterk en onderscheidend vond, was dat ze grote foto’s durfden te plaatsen. Een paar Engelse bladen en een enkel Italiaans blad deden dat ook, maar het Engelse *Autosport* bijvoorbeeld niet, en dat was hét blad in de Formule 1-wereld.”

In 2000 begon je samen met fotograaf Frits van Eldik je eigen Formule 1-tijdschrift RaceReport. Hoe was het om opeens een concurrent te zijn? “Zo zag ik het zelf niet. Dingen kunnen naast elkaar bestaan. En uiteindelijk zie je dat degenen die ermee begonnen zijn, overleven. Het was al vroeg een kracht van het blad dat er journalisten op de circuits waren. Dat is anno nu nog veel belangrijker, omdat je allemaal sites hebt die claimen alles te weten over Formule 1. Dat komt echt van zolderkamers. FORMULE 1 is weliswaar vanuit een studentenhuis begonnen, maar het is wel een gevestigde naam bij de liefhebbers. Vroeger was een raceverslag, met wat er per minuut gebeurde, een belangrijk ding. Tegenwoordig is dat al tientallen keren voorbijgekomen op websites en social media. Het gaat juist om de achtergrondverhalen en die maak je door op de circuits te zijn.”

Internet maakt ons leven makkelijker, maar lezers en kijkers zijn daardoor ook beter geïnformeerd. Maakt dat het ook weleens moeilijker om iets nieuws te bieden? “In het verleden kon je donderdag, vrijdag en zaterdag informatie opsparen en dat dan op zondag spuien. Toen kwam er een periode dat de redactie je op nieuws wees dat via een internetbericht wereldkundig was gemaakt. Je moest dus veel beter en sneller informatie kunnen delen. Alleen: een authentiek achtergrondverhaal vind je niet op Twitter. Gelukkig vinden mensen het

‘MIJN EERSTE COLUMNS TIKTE IK NOG OP EEN TYPEMACHINE EN FAXTE IK DAN NAAR DE REDACTIE’

nog altijd lekker om ergens voor te gaan zitten. En dan niet achter de laptop, maar in een hoekje met de poten op tafel en iets in hun handen. Daardoor leven kranten ook nog. Dat moet je in het achterhoofd houden bij de invulling van je blad. Bijvoorbeeld een mooie detailfoto van een versnellingsbak waar je minutenlang naar kunt kijken.”

We kennen je vooral als commentator, maar dit jaar kruip je ook in de rol van pitreporter. Wat is daar het idee achter? “We maakten al een blokje met nieuws uit de pits. Dat filmde we op donderdag, wat een paar uur kostte, en dat monteerde ik dan op vrijdagavond, waar nog eens aardig wat uren in gingen zitten. Ik realiseerde me dat ik niet elk jaar jonger word en dacht aan een manier om tijd en energie te besparen. Vorig jaar in Japan, waar de training midden in de nacht is en dus minder wordt bekeken, hebben we het *out of the blue* uitgeprobeerd. Als je dat bij Sky doet, worden ze gek. David Croft naar beneden en Ted Kravitz in de commentaarpositie gaat niet werken. Welkom in Nederland, wij durven dat wel. Onze bazen vonden het ook een goed idee. Wat we daarmee gecreëerd hebben, is dat we bij Ziggo nu zes formats maken. Op donderdag een Youtube-programma, de vrijdagtrainingen met Rick Winkelman, het Formule 1 Café op vrijdagavond, de derde training met mij in de pits en Jack als commentator, de kwalificatieuitzending met Rob Kamphues en Robert Doornbos en de zondaguitzending in de studio met gasten en publiek. Ik ben trots op dat afwisselende aanbod.”

Heel wat anders dan 25 jaar geleden, toen de races amper op televisie kwamen. “Inderdaad. Daar heb ik ook heel hard voor gewerkt. Zelfs in het begin van Ziggo moest ik me er nog sterk voor maken dat Engels voetbal uit de tweede divisie geen reden is om de kwalificatie te verschuiven. Toen ze de kijkcijfers zagen, hoefde ik daar niet meer voor te vechten. Soms nog wel om een langer item te maken. Een interview van zes minuten vinden ze bijvoorbeeld niet in het ritme passen. Maar juist in de hapsnapwereld van nu vind ik dat

je de mensen ook wel een rustpuntje mag geven. Voor veel mensen zijn Formule 1-coureurs een auto met startnummer en gekleurde helm, dus als ze hun kop ook eens kunnen zien, vinden ze dat best fijn.”

Hoe is werken met de coureurs veranderd de afgelopen 25 jaar, oftewel de tijd van Jos Verstappen vergeleken met die van Max? “Het zijn werknemers van een team geworden, terwijl het vroeger vrije geesten waren. Jacques Villeneuve kon op de trap van zijn motorhome roepen: ‘Honda heeft me zo’n kutauto gegeven dat ik niet weet of ik morgen wel ga rijden.’ Zie jij dat een van de jongens nu nog doen? Mark Webber was op zijn manier de laatste uitgesproken coureur. Een andere slechte trend is dat de teams denken dat ze alles in de hand kunnen houden. Moeten we opeens een lijstje met vragen indienen voor een interview. Terwijl: als

OVERAL THUIS

De terugkeer van de Grand Prix van Nederland gaat waarschijnlijk ten koste van de race in Spanje, het land waar Olav Mol al een paar jaar woont. “Maar ik zie dat niet als mijn thuisrace”, zegt hij. “Ik ben gewoon Nederlander, al woon ik toevallig 2.000 kilometer van Amsterdam vandaan.” Eigenlijk is de Formule 1-paddock volgens Mol een stad op zich, die zich telkens verplaatst. “Het is een bubble”, stelt hij. “Dat merk je vooral in landen waar het wat lastiger is, zoals Mexico en Brazilië, waar je op je hoede moet zijn. Eenmaal op het circuit ben je weer op je veilige plek. Je komt dezelfde mensen tegen en je zit in hetzelfde ritme. Of dat nu in Nederland, Frankrijk of Singapore is, maakt niet zoveel uit.”

iemand antwoord geeft, roept dat een wedervraag op. Bij een *true/false*-gesprek met Daniel Ricciardo wilde Renault veertien van de achttien vragen schrappen, omdat ze niet alleen over Renault gingen maar ook over Max Verstappen. Daar kan hij nu juist misschien iets leuks over roepen. Ze vergeten weleens dat alle publiciteit goed is. En als je alles alleen maar positief brengt, prikken de kijkers, luisteraars en lezers daar echt wel doorheen.”

Wordt de Grand Prix van Nederland volgend jaar een hoogtepunt van je carrière? “Zeker niet, het wordt gewoon een van de 20 of 21 races op de kalender. Het scheelt dat er geen tijdsverschil is en we niet ver hoeven te vliegen, maar voor ons is het verder hopelijk een normaal weekend. We moeten nog steeds dezelfde dingen maken. Wat goed is aan de Nederlandse Grand Prix is dat er heel veel fans bediend worden, want de hoop was er. En nog belangrijker is dat er een nieuwe groep jongeren komt die kunnen roepen dat ze met hun vader naar het circuit zijn geweest. De race komt er omdat de eigenaren van de Formule 1 zagen dat mensen uit Nederland bereid waren 1.000 kilometer te rijden om naar een Grand Prix te gaan, en dan niet met 200 maar met 2.000 of zelfs 10.000 man. Dus kunnen ze beter een race in dat land houden. Natuurlijk is een Grand Prix in eigen land iets apart. We mogen wel met z’n allen bidden dat het een prachtig voorjaarsweekend wordt, want als het een grote grijze, koude, natte, vieze bende wordt, wil ik weleens zien of iedereen nog zo enthousiast is.”